

REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: D. T. A., nar. X, bytem X

zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova
1417/25, 110 00 Praha

proti

žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie, IČO: 00007064, sídlem
Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

v řízení o žalobě ze dne 17. 7. 2024 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2022, č. j. CPR-
28038-2/ČJ-2024-930310-V223

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2022, č. j. CPR-28038-2/ČJ-2024-930310-V223 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci 34 632,10 Kč na náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám jeho právního zástupce Mgr. Petra Václavka, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Napadené rozhodnutí

1. Usnesením Krajského ředitelství Policie Karlovarského kraje odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort č.j. KRPK-2318-124/ČJ-2022-190022 ze dne 10. 4. 2024 bylo řízení o žádosti žalobce ze dne 26. 10. 2023 o vydání nového rozhodnutí o stanovení nové doby k vycestování dle § 101 písm. c) správního řádu zastaveno dle § 102 odst. 4 správního řádu.
2. O odvolání žalobce proti uvedenému rozhodnutí bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 6. 2022, č. j. CPR-28038-2/ČJ-2024-930310-V223 tak, že odvolání bylo zamítnuto a napadené usnesení bylo potvrzeno. Rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že žalobce argumentuje dvacetiletou délkou pobytu v ČR, avšak již ke dni 30. 3. 2019 mu bylo povolení k trvalému pobytu zrušeno, a žalobce tak již 5 let pobývá na území ČR neoprávněně, resp. na opakovaná správní řízení ve věci dle § 101 písm. c) správního řádu, přičemž za tuto dobu žádné pobytové oprávnění nezískal, ale ani nevycestoval. Jedinými zdánlivě relevantními důvody pro vyhovění žádosti o stanovení nové doby k vycestování je plnění povinné školní docházky nezletilými dětmi žalobce a existence rodinných vazeb, tedy stejné důvody, na základě nichž bylo v minulosti žalobcovým žádostem o vydání nového rozhodnutí o stanovení nové doby k vycestování vyhověno. Postupem doby již důvod, pro který bylo v minulosti žádostem žalobce vyhověno, nedosahuje takové intenzity, která by byla důvodem pro opětovné vyhovění žádosti. Dcery žalobce jsou ve věku 10 a 12 let, kdy se již ve větší míře osamostatňují, přičemž žalobce neuvedl žádnou konkrétní skutečnost, jež by potvrzovala jejich naprostou závislost na jeho výchově, péči a podpoře. V případě vycestování žalobce z území ČR zůstanou jeho dcery spolu se svou matkou, jež zde pobývá na základě povoleného trvalého pobytu. Rodinná vazba mezi žalobcem a jeho rodinou existuje, avšak aktuálně není nenahraditelnou vazbou takové intenzity, jež by odůvodňovala naprostou nezbytnost dalšího pobytu žalobce na území. Žalobcem tvrzené a v řízení zjištěné skutečnosti tak neodůvodňovaly vydání rozhodnutí o stanovení nové doby k vycestování. K žalobcově námitce nedostatečného zkoumání přiměřenosti dopadů dle § 174a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. a provedení testu proporcionality žalovaný uvedl, že předmětem řízení byla změna pravomocného rozhodnutí pouze ve výrokové části týkající se doby ke splnění povinnosti v souladu s § 101 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., nikoli celého rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU. V tomto případě správní orgány nejsou povinny opětovně zkoumat přiměřenost dopadů do rodinného a soukromého života, navíc tato již byla posouzena nejen odvolacím orgánem v rámci odvolacího řízení, ale i Krajským soudem v Plzni a Nejvyšším správním soudem. (dále jen „NSS“) Žalovaný konstatoval, že žádost žalobce byla vyhodnocena správně, byl spolehlivě zjištěn skutkový stav a byla řádně vyhodnocena a odůvodněna argumentace uvedené žádosti za situace, kdy nebyly shledány důvody pro vydání nového rozhodnutí dle ust. § 101 písm. c) správního řádu.

II.

Žaloba

3. Dle žalobce správní orgány nesprávně posoudily právní otázku, zda jím uváděné skutečnosti, tj. délka pobytu na území ČR přesahující 20 let, přítomnost dvou nezletilých dětí plnících povinnou školní docházku a sdílení společné domácnosti s nimi a manželkou s povoleným trvalým pobytem, odůvodňují opakované stanovení nové doby k vycestování z území podle

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

§ 50a odst. 3 ve spojení s § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. S ohledem na předchozí opakované stanovení nové doby k vycestování z území za nezměněných skutkových okolností považuje žalobce postup správních orgánů rovněž za rozporný s § 2 odst. 4 správního řádu, tj. se zásadou ochrany legitimního očekávání.

4. Žalobce měl dále zato, že se správní orgány v nedostatečném rozsahu vypořádaly s proporcionalitou dopadu jejich rozhodnutí z hlediska zásahu do základního práva žalobce a jeho manželky na respektování soukromého a rodinného života zaručeného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a nejlepšího zájmu nezletilých dcer chráněného čl. 3 Úmluvy o právech dítěte a čl. 5 písm. a) návratové směrnice. Tyto vady napadeného rozhodnutí způsobují jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.
5. Žalobce dále uvedl, že je přesvědčen, že oběma správními orgány nebyly zjištěny žádné nové skutečnosti odůvodňující odchýlení se od jejich předchozího postupu. Ke dni podání jeho poslední žádosti byly naplněny všechny důvody vyjmenované v § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a čl. 7 odst. 2 návratové směrnice, tj. žalobce pobývá v ČR od r. 2002, tedy mimořádně dlouhou dobu, v ČR se narodily obě jeho nezletilé dcery, jež plní povinnou školní docházku, a žalobce s nimi i jejich matkou sdílí společnou domácnost. Dcery nejsou schopny s ohledem na svůj věk fungovat samostatně, na svých rodičích jsou závislé a v každodenních záležitostech na ně odkázané. V průběhu správního řízení bylo znovu potvrzeno vše, co bylo ohledně rodinných poměrů žalobce zjištěno v předcházejících řízeních, tj. mj., že právě žalobce zajišťuje chod domácnosti, mladší dceru vede do školy, obě dcery po jejich návratu ze školy hlídá, zatímco manželka je zaneprázdněna podnikatelskou činností a finančním zaopatřením celé rodiny, kdy pracuje každý den od 8 do 18 hodin.
6. Dle žalobce z příslušných ustanovení zákona o pobytu cizinců nevyplývá, že by v tomto typu řízení měly správní orgány zvlášť posuzovat nezbytnost přítomnosti rodiče nezletilého dítěte plnícího povinnou školní docházku. Z příslušných ustanovení zákona vyplývá pouze, že by správní orgán měl přezkoumávat, zda důvody vymezené v § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců jsou na straně cizince dány, případně zda trvají či nikoli, což lze dovodit i z formulace § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, jenž správnímu orgánu nedává prostor pro uvážení, zda nové rozhodnutí o stanovení nové doby k vycestování z území v případě existence důvodů dle § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců vydá či nikoliv. Ze strany správních orgánů se tak jedná o nepřípustné dotváření zákona v neprospěch žalobce. Samotná doba, která již byla žalobci k vycestování z území poskytnuta, či to, že žalobce dosud neučinil aktivní kroky směřující k vycestování z území, jsou skutečnostmi irelevantními pro dané řízení, v té souvislosti žalobce odkázal na rozhodnutí NSS z 19. 11. 2019, č.j. 4 Azs 235/2017-39.
7. Správní orgány se dle žalobce nedostatečně vypořádaly s přiměřeností dopadu jejich rozhodnutí do základního práva žalobce a jeho manželky na respektování soukromého a rodinného života, neboť s ohledem na specifickou povahu a smysl řízení podle § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, jímž je odstranění tvrdosti uložené povinnosti opustit území, by měla být přiměřenost dopadu negativního rozhodnutí o žádosti cizince o stanovení nové doby k vycestování z území zvlášť posuzována, a nelze ji ztotožňovat s posouzením proporcionality zásahu do tohoto práva provedeným přímo v rozhodnutí o povinnosti opustit území. Žalobce je v důsledku napadeného rozhodnutí nejen nucen k vycestování z území, ale současně vzhledem k nesplnění podmínky trestní zachovalosti nemá jistotu, po Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

jak dlouhou dobu se nebude moci za svojí rodinou do ČR vrátit, a hrozí mu tak odloučení na předem nepředvídatelnou dobu. Žalobce navíc v zemi původu již nemá srovnatelné sociální, rodinné a ekonomické zázemí, nemá se kam vrátit a jeho vycestování by tak mohlo celou rodinu uvést do stavu hmotné nouze. Skutečnost, že byl žalobce od své rodiny v minulosti v souvislosti s výkonem trestu odnětí svobody odloučen, nevypovídá bez dalšího o přiměřenosti důsledků jeho opětovného odloučení od rodiny.

8. Individuálním okolnostem soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny byla správními orgány věnována jen minimální pozornost, a to výlučně s odkazem na provedené posouzení přiměřenosti zásahu do téhož práva, což žalobce považuje vzhledem ke specifické povaze, smyslu tohoto typu řízení a důsledkům napadeného rozhodnutí za nesprávný postup a napadené rozhodnutí proto žalobce považuje v tomto směru za nedostatečně odůvodněné.
9. Žalobce dále uvedl, že žalovaný nijak nereagoval na jeho námitku týkající se nedostatečného zohlednění nejlepšího zájmu jeho nezletilých dcer chráněného čl. 3 Úmluvy o právech dítěte a čl. 5 písm. a) návratové směrnice. Úvahy týkající se nejlepšího zájmu nezletilých dcer žalobce, jeho vymezení a následné poměření s protichůdným veřejným zájmem na neprodleném vycestování žalobce z území přitom v napadeném rozhodnutí zcela absentují, v důsledku čehož je žalobce považuje za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. Žalobce proto navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení žalovanému.

III.

Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 24. 7. 2024 uvedl, že je přesvědčen, že se s argumenty žalobce v napadeném rozhodnutí podrobně a přezkoumatelným způsobem vypořádal, a je přesvědčen, že v řízení dle zákona č. 500/2004 Sb. nepodléhá napadené usnesení povinnosti posuzovat dopad do rodinného a soukromého života, neboť se jedná pouze o změnu lhůty ke splnění povinnosti stanovené pravomocným rozhodnutím o povinnosti opustit území členských států EU. Z rozhodnutí NSS č.j. 4 Azs 235/2017 ze dne 19. 11. 2019, na něž žalobce odkazuje, je patrné, že řízení ve věci stanovení nové lhůty k vycestování je v rámci obecných zásad správního řízení klasickým správním řízením, jež může být ukončeno jak kladným, tak záporným rozhodnutím. V případě možnosti pouze kladného vyhovění žádosti by žádné nové řízení nemuselo být vedeno a nová lhůta ke splnění povinnosti vycestovat z území členských států EU by byla automaticky prodlužována po celou dobu existence důvodů uvedených v § 174a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., tedy v případě rodinných vazeb by tento důvod existoval vlastně po celou dobu života žalobce a stanovení nové lhůty k vycestování by tak nahrazovalo pobytové oprávnění s tím, že oproti žádosti o pobytové oprávnění nemusí cizinec předkládat žádné náležitosti prokazující jeho oprávněnost k pobytu, a správnímu orgánu by byla znemožněna možnost tyto skutečnosti prověřovat, neboť by ke stanovení nové lhůty k vycestování postačila pouze existence důvodů uvedených v § 174a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., tedy např. dítě ve věku povinné školní docházky či rodinné vazby. Žalovaný konstatoval, že je přesvědčen, že v odvolacím řízení postupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, jež jsou součástí právního řádu, ze své strany neshledal žádné porušení zákonných ustanovení, a proto navrhl zamítnutí žaloby.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

IV.

Vyjádření žalobce

11. Žalobce ve svém vyjádření ze dne 15. 8. 2024 uvedl, že skutečnosti zjištěné žalovaným nerozporuje, avšak má zato, že skutkový stav v jeho věci nedoznal takových změn, jež by oproti předchozím řízením o žádosti o stanovení nové doby k vycestování z území odůvodňovaly vydání jiného rozhodnutí, naopak jsou naplněny všechny důvody příkladmo vymezené v § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve spojení s č. 7 odst. 2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008 a to ve velice vysoké a závažné intenzitě. Zdůraznil, že stanovení nové doby k vycestování z území je institutem sloužícím ke zmírnění tvrdosti uložené povinnosti opustit území zejména v těch případech, kdy nelze předvídat, zda cizinec po návratu do země původu získá nové pobytové oprávnění na území ČR, případně za jak dlouhou dobu, jako tomu bylo v případě žalobce, jenž nesplňuje podmínku trestní zachovalosti, jejíž nesplnění je překážkou vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití s manželkou. Trvají-li důvody pro stanovení nové doby k vycestování z území, pak není vyloučeno její opakované stanovení, a v té souvislosti je zcela irrelevantní, zda cizinec již podnikl aktivní kroky k vycestování či jak dlouhá doba k vycestování mu byla již poskytnuta, a podstatné je pouze to, zda jsou na jeho straně dány důvody pro stanovení nové doby k vycestování z území podle § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

V.

Rozhodnutí zdejšího soudu

12. Rozsudkem zdejšího soudu č.j. 33 A 28/2024-42 ze dne 16. 4. 2025 byla žaloba zamítnuta s tím, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

VI.

Rozhodnutí NSS

13. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu č.j. 22 Azs 82/2025-35 ze dne 27. 8. 2025 byl rozsudek zdejšího soudu zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení s odůvodněním, že se krajský soud explicitně nezabýval žalobní námitkou směřující do jádra napadených rozhodnutí ohledně zásahu napadeného rozhodnutí do legitimního očekávání žalobce vycházejícího z předchozího opakovaného stanovení nové doby k vycestování a faktu, že nedošlo k žádné změně skutkových okolností.
14. Rozhodnutí NSS bylo dále odůvodněno tím, že úkolem krajského soudu bylo přezkoumat na podkladě žalobních námitek rozhodnutí, jímž bylo potvrzeno usnesení o zastavení řízení o stanovení doby k vycestování, avšak odůvodnění rozsudku se s tímto mýjí. Zásadním pochybením soudu bylo nevyjasnění vztahu mezi § 174a odst. 1 a § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobce tvrdil, že povinností správních orgánů bylo i v případě negativního rozhodnutí o stanovení nové doby k vycestování opětovně posoudit přiměřenost takového zásahu ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalovaný v té souvislosti uvedl, že tento zásah byl posouzen již v řízení o uložení povinnosti k opuštění území a v nynějším řízení o stanovení nové doby k vycestování již není nutné se jím opětovně zabývat. K argumentaci žalobce však krajský soud nezaujal přezkoumatelné stanovisko, tudíž není jasné, která kritéria dle označeného ustanovení byla zkoumána, přičemž žalovaná aplikaci ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců na posuzovanou věc výslovně vyloučila.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

15. Krajský soud náležitě neodůvodnil ani svůj závěr, že došlo ke změně skutkových okolností, jež *eo ipso* vylučovaly vyhovění žádosti za situace, kdy žalobci bylo po propuštění z vězení opakovaně vydáno rozhodnutí o stanovení nové doby k vycestování, a to mj. z důvodu, že se stará o své nezletilé dcery plnící na území ČR povinnou školní docházku. Řízení o návazné třetí žádosti pak bylo zastaveno, přestože dle žalobce intenzita uvedených důvodů postupem času zesílila.
16. Úkolem krajského soudu je s ohledem na uvedené přizpůsobit přezkum obsahu, účelu a zákonné úpravě napadeného rozhodnutí, reflektovat, že účel institutu stanovení nové doby k vycestování není ekvivalentní se stanovením povinnosti opustit území a vypořádat všechny vznesené námitky.

VII.

Jednání před soudem

17. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
18. Ve věci bylo s ohledem na stanovisko žalobce rozhodnuto při ústním jednání, přičemž žalovaný se z jednání omluvil a odkázal na své vyjádření.
19. Žalobce prostřednictvím svého právního zástupce zopakoval svoji žalobní argumentaci a navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu projednání. Odkázal na rozhodnutí NSS sp. zn. 8 Azs 99/2023 ze dne 5. 11. 2025 přisvědčující jeho argumentaci týkající se povinnosti žalovaného posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života i v případě, kdy řízení o žádosti o vydání (prodloužení doby platnosti) povolení k dlouhodobému pobytu zastavuje, jíž však žalovaný nedostál.

VI.

Rozhodnutí soudu

20. Žaloba je důvodná.
21. Ze správního spisu soud zjistil následující:
22. Skutkový stav popsany v napadených rozhodnutích odpovídá obsahu správního spisu. Žalovaný na území ČR pobývá od roku 2002, přičemž jeho trvalý pobyt byl z důvodu pravomocného odsouzení a výkonu trestu odnětí svobody rozhodnutím ze dne 30. 3. 2019 zrušen dle § 77 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb. a byla stanovena lhůta k vycestování. Následně bylo z důvodu neoprávněného pobytu dne 15. 8. 2022 vydáno rozhodnutí o povinnosti žalobce opustit území členských států EU, doba k vycestování byla stanovena v délce 60 dnů a na základě opakovaných žádostí žalobce byla stanovována nová doba k vycestování, a to rozhodnutím ze dne 23. 1. 2023 v délce 180 dní, jež skončila 23. 7. 2023, a rozhodnutím ze dne 23. 7. 2023 v délce 120 dnů, celkem tak byla žalobci k vycestování poskytnuta doba 360 dní. Žalobce své žádosti odůvodňoval rodinnými vazbami s tím, že žije ve společné domácnosti s manželkou a dvěma nezletilými dětmi plnícími povinnou školní docházku, na jejichž výchově se významnou měrou podílí, neboť manželka svojí Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

podnikatelskou činností zajišťuje jediný příjem rodiny. O třetí žádosti žalobce o stanovení nové doby k vycestování dle § 101 písm. c) správního řádu ze dne 26. 10. 2023 bylo rozhodnuto usnesením Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje č.j. KRPK-2318-106/ČJ-2022-190022 ze dne 22. 11. 2023 tak, že řízení bylo zastaveno. Správní orgán konstatoval, že dopadem uložení povinnosti opustit území na soukromý a rodinný život žalobce se již zabývalo rozhodnutí č.j. KRPK-2318-58/ČJ-2022-190022 ze dne 15. 8. 2022, správní orgán druhého stupně se jím zabýval v rozhodnutí č.j. CPR-33836-2/ČJ-2022-930310-V243 ze dne 4. 11. 2022, Krajský soud v Plzni v rozsudku č.j. 17 A 31/2022-33 ze dne 22. 12. 2022 a NSS v usnesení č.j. 10 Azs 61/2023-54 ze dne 11. 5. 2023. Do postavení cizince s neoprávněným pobytem se žalobce dostal v důsledku toho, že páchal trestnou činnost, a to v době, kdy již byl manželem a otcem dvou malých dcer, tedy vědomě ohrozil svůj soukromý a rodinný život, neboť si musel být vědom možných důsledků svého jednání. Přestože žalobce na území ČR v době vydání tohoto rozhodnutí pobýval již 21 let, do společnosti se zcela neintegroval a českému jazyku rozumí pouze částečně. Zároveň správní orgán konstatoval, že intenzita zásahu v důsledku vydání uvedeného rozhodnutí do značné míry závisí na žalobci, neboť nebyla stanovena sankce v podobě zákazu vstupu, a je na žalobci, kdy splní zákonné podmínky pro určité pobytové oprávnění, a bude se moci vrátit. Za situace, kdy může udržovat kontakt s rodinou prostřednictvím komunikačních technologií a rodina jej může navštívit ve Vietnamu, není rozhodnutí nepřiměřeným zásahem do rodinných poměrů žalobce.

23. Rozhodnutím žalovaného č.j. CPR-3828-2/ČJ-2024-930310-V223 ze dne 29. 2. 2024 bylo výše uvedené rozhodnutí zrušeno a věc byla správnímu orgánu I. stupně vrácena k novému projednání a rozhodnutí s odůvodněním, že v minulosti byly zcela totožné žádosti žalobce vyřízeny kladně, přičemž správní orgán řízení o poslední žádosti žalobce zastavil při stejných důvodech, jež žalobce uvedl i v předešlých žádostech, jimž bylo vyhověno, a své rozhodnutí odůvodnil skutečnostmi, jež mu byly známy již při první žádosti. Správní orgán I. stupně nemůže na základě stejných podkladů a důvodů nejprve dvěma žádostem vyhovět a následně nikoli, aniž by své závěry řádně odůvodnil novými skutečnostmi nastalými v období předešlé doby k vycestování, jež odůvodňují závěr o nahraditelné roli žalobce v rodině, tedy vyvrácení závažnosti a nezbytnosti setrvání žalobce na území a nemožnosti jeho vycestování. Za situace, kdy správní orgán I. stupně nezjistil žádné nové skutečnosti odůvodňující zastavení řízení, trpí napadené usnesení vadou nepřezkoumatelnosti, neboť zamítnutí žádosti o stanovení nové doby k vycestování nelze dále postavit na domněnkách o adekvátnosti a dostatečnosti délky předešlých poskytnutých dob k vycestování, neboť délka doby, kterou měl žalobce k dispozici k vycestování a absence aktivních kroků k opuštění území jsou zcela irelevantními okolnostmi pro posouzení existence závažného důvodu uvedeného v § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
24. Následně bylo vydáno usnesení uvedené pod bodem 1. tohoto rozhodnutí, jímž správní orgán prvního stupně konstatoval, že vydání nového rozhodnutí dle § 101 písm. c) správního řádu je podmíněno existencí vážného důvodu, a proto se zabýval tím, zda rodinné vazby žalobce na území jsou takové, aby podmínily nezbytnost jeho pobytu. V té souvislosti se zabýval rodinnou situací žalobce, konstatoval, že se žalobce již o dcery nemusí s ohledem na jejich věk a s tím spojené osamostatňování již moc starat, děti navštěvují pátou a sedmou třídu, zvládají úkoly spojené se školní přípravou i jednoduché domácí práce, hovoří plynně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

česky. Na základě těchto skutečností dospěl správní orgán z závěru, že péče o děti bez žalobce může být pro rodinu obtížnější, avšak nikoli nezvládnutelná, neboť manželka žalobce pracuje v místě bydliště a bydlí zde i její bratr, který jí v případě potřeby může s péčí o děti pomoci. Rodina žalobce na něm není finančně závislá, neboť ten nesmí být legálně zaměstnán či být jinak výdělečně činný. Z tohoto důvodu je v zájmu rodiny, aby mohl žalobce legálním způsobem vydělávat a podílet se na finančním zabezpečení rodiny, čehož dosáhne tím, že vycestuje z území ČR a následně si pobyt zde zlegalizuje.

25. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, jež žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí potvrdil, přičemž své rozhodnutí odůvodnil tím, že relevantními důvody pro zahájení řízení ve věci stanovení nové doby k vycestování jsou pouze pobyt žalobce na území, plnění povinné školní docházky nezletilých dcer a existence jiných rodinných vazeb na území. V té souvislosti uvedl, že žalobce argumentuje 20letou délkou pobytu, avšak z této doby již 5 let na území pobývá neoprávněně, resp. bez platného pobytového oprávnění, aniž vycestoval. Jediným zdánlivě relevantním důvodem pro vyhovění žádosti žalobce je plnění povinné školní docházky nezletilými dcerami a existence rodinných vazeb. Jedná se tedy o tytéž důvody, pro něž bylo v minulosti žádostem žalobce vyhověno, avšak tyto důvody je třeba posuzovat aktuálně a hodnotit, zda stále splňují existenci závažného důvodu dle § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný dospěl v té souvislosti k závěru že postupem času již důvod, pro něž bylo v minulosti žádostem žalobce vyhověno, tento důvod již nemusí dosahovat původní intenzity s ohledem na věk dcer a přítomnost manželky a jejího bratra na území, když žalobce neuvedl žádnou konkrétní skutečnost, jež by potvrzovala naprostou závislost dcer při výchově, péči a podpoře právě na něm. S ohledem na to, že předmětem řízení byla na základě žádosti žalobce změna pravomocného rozhodnutí pouze ve výrokové části týkající se doby ke splnění povinnosti v souladu s § 101 písm. c) správního řádu a nikoli celého rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU, pak posouzení přiměřenosti dopadů do rodinného a soukromého života se týká rozhodnutí o tom, zda lze uložit samotnou povinnost opustit území členských států EU. Jelikož se žalobce domáhá změny výroku týkající se změny doby ke splnění pravomocně uložené povinnosti, přičemž se jedná o řízení dle § 101 správního řádu, pak nejsou správní orgány povinny opětovně zkoumat přiměřenost dopadu do rodinného a soukromého života dle § 174a zákona o pobytu cizinců a čl. 5 písm. a) návratové směrnice. Zároveň žalovaný zopakoval, že dopad do rodinného a soukromého života v důsledku rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU byl posouzen jako přiměřený opakovaně, a to již odvolacím správním orgánem, Krajským soudem v Plzni a NSS. S ohledem na uvedené shledal žalovaný odvoláním napadené rozhodnutí souladné s právními předpisy za situace, kdy byl spolehlivě zjištěn skutkový stav, řádně vyhodnocena argumentace žalobce uvedená v žádosti a rozhodnutí bylo řádně odůvodněno.
26. Dosud nepravomocným rozhodnutím zdejšího soudu č.j. 33 A 5/2025–85 ze dne 15. 1. 2026 byla zamítnuta žaloba, jíž se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 2. 2025 č.j. CPR-3170-2/ČJ-2025-930310-V223, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje ze dne 17. 11. 2024, jímž byla žalobci uložena povinnost dle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců opustit území členských států, a současně mu byla podle § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z těchto území ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozhodnutí s tím, že se na

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců. Při výsleších provedených v rámci správního řízení všichni rodinní příslušníci žalobce shodně mj. uvedli, že žalobce vypomáhá s péčí o dcery, o něž se však s ohledem na jejich věk již nemusí příliš starat.

27. Podle § 50a odst. 3 písm. c) věta čtvrtá zákona o pobytu cizinců „Požádá-li cizinec během doby k vycestování o stanovení nové doby k vycestování z důvodů uvedených v § 174a odst. 2, policie vydá nové rozhodnutí podle § 101 správního řádu, ve kterém stanoví novou dobu k vycestování s ohledem na délku trvání uváděných důvodů. Novou dobu k vycestování lze stanovit nejdéle na 180 dnů.“
28. Dle § 101 písm. c) správního řádu „Provést nové řízení a vydat nové rozhodnutí ve věci lze tehdy, jestliže nové rozhodnutí z vážných důvodů dodatečně stanoví nebo změni dobu platnosti nebo účinnosti rozhodnutí anebo lhůtu ke splnění povinnosti nebo dodatečně povolí plnění ve splátkách, popřípadě po částech; zkrácení doby platnosti nebo účinnosti rozhodnutí anebo lhůty ke splnění povinnosti je možné pouze tehdy, stanoví-li tuto možnost zákon.“
29. Dle § 102 odst. 4 správního řádu „Pokud žádost účastníka neodůvodňuje zahájení nového řízení, rozhodne správní orgán usnesením o tom, že se řízení zastaví.“
30. Dle § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců „Policie v řízení o vydání nového rozhodnutí podle § 101 písm. c) správního řádu o správním vyhoštění nebo o povinnosti opustit území nebo území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace vedeného na žádost cizince zohlední zejména dobu pobytu cizince na území, pobyt jeho nezletilých dětí plnicích povinnou školní docházku na území a existenci jiných rodinných nebo společenských vazeb na území; to neplatí, pokud je cizinec zajištěn.“
31. Dle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců „Přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.“
32. Soud dospěl k závěru, že si správní orgány obstaraly dostatek podkladového materiálu pro rozhodnutí, byl proveden mj. i výslech žalobce, jeho manželky a dcer, přičemž žalobce nenamítal existenci žádné skutečnosti, s níž by žalovaný v době vydání rozhodnutí nebyl seznámen ani změnu doposud zjištěných skutkových okolností.
33. Hlavní skupina žalobních námitek žalobce směřovala proti posouzení právní otázky, zda žalobcem uváděné skutečnosti, tj. délka pobytu na území ČR přesahující 20 let, přítomnost dvou nezletilých dětí plnicích povinnou školní docházku na území ČR, které jsou závislé na jeho péči, a sdílení společné domácnosti s manželkou s povoleným trvalým pobytem a nezletilými dcerami odůvodňují opakované stanovení nové doby k vycestování z území podle § 50a odst. 3 ve spojení s § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. V té souvislosti žalobce argumentuje nezměněnými okolnostmi a tím, že i z formulace § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců lze dovodit, že správnímu orgánu není dán prostor pro uvážení, zda v případě existence důvodů podle § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nové rozhodnutí o stanovení nové doby k vycestování z území vydá či nikoli.
34. S takovým výkladem však dle názoru soudu nelze souhlasit, neboť ust. § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců nezakládá automaticky nárok žalobce na vyhovění jeho žádosti jen na Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

základě skutečnosti, že žije na území již delší dobu, na území jsou jeho nezletilé děti plnící povinnou školní docházku a cizinec má na území rodinné a společenské vazby. Naopak, je na uvážení správního orgánu, zda při existenci uvedených skutečností žádosti vyhoví či zda dospěje k závěru, že již další prodloužení není na místě. V té souvislosti správní orgány vycházely z toho, že žalobce na území ČR pobývá od roku 2002, přičemž již počátkem roku 2019 mu bylo povolení k trvalému pobytu v důsledku jeho trestné činnosti zrušeno. Žalobcovy dcery i nadále, stejně tak jako v době předchozího rozhodování plní povinnou školní docházku nedaleko místa svého bydliště, jejich matka pracuje v obci jejich bydliště, v době žalobcova výkonu trestu odnětí svobody byla schopna samostatně zajistit výchovu dcer a péči o ně, v blízkosti bydliště žalobcovy rodiny žije bratr žalobcovy manželky, který je ochoten jí v péči o děti v případě potřeby vypomoci. I dle názoru soudu lze mít zato, že výše uvedené skutečnosti nejsou automaticky důvodem pro opětovné věcné a kladné posouzení žádosti žalobce a soud souhlasí se stanoviskem žalovaného, který uvedl, že „v případě možnosti pouze kladného vyhovění žádosti by žádné nové řízení nemuselo být vedeno a nová lhůta ke splnění povinnosti vycestovat z území členských států EU by byla automaticky prodlužována po celou dobu existence důvodů uvedených v § 174a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb.“ Skutečnosti týkající se délky žalobcova pobytu na území a zejména existence nezletilých dětí plnících na území školní docházku a rodinné vazby byly opakovaně zohledněny a byly důvodem pro předchozí opakovaná projednání a vyhovění jeho žádostem. Účelem ust. § 101 písm. c) správního řádu umožňujícího vydat nové rozhodnutí ve věci je zejm. možnost zvrátit nepříznivé následky původního rozhodnutí pro účastníka, odstranit tvrdost původního rozhodnutí a k překlenout mimořádnou nebo přechodnou situaci tak, aby byl cizinci poskytnut dostatečný potřebný prostor pro splnění uložené povinnosti vycestovat z území při zohlednění individuálních okolností. Účelem tohoto institutu tedy není obcházení pravomocného rozhodnutí o povinnosti opustit území. Správní orgány již žalobci poskytly dostatečný časový prostor pro vycestování z území, když žalobci byla v důsledku opakovaného stanovení nové doby k vycestování poskytnuta lhůta k vycestování v celkové délce 360 dní, tudíž jeho rodinná situace byla zohledněna v maximální rozumné míře, avšak žalobce z území ČR za účelem učinění kroků k legalizaci svého pobytu, nevycestoval. Žalobce argumentuje nezměněnými okolnostmi, avšak tato skutečnost není překážkou nevyhovění jeho žádosti, ale naopak může být argumentem proti jejímu opětovnému vyhovění za situace, kdy v minulosti k využití účelu stanovení nové doby vycestování nedošlo. Jak vyplývá ze zjištění učiněných v průběhu správních řízení ohledně dětí žalobce a jeho rodinných poměrů, v mezidobí od doby prvního vyhovění žádosti žalobce v nich skutečně nedošlo k žádné změně, s výjimkou postupného osamostatňování dcer žalobce s ohledem na jejich přirozený vývoj. Jsou to ale právě nové vážné důvody spočívající ve změně okolností na straně žalobce či členů jeho rodiny, jež by dle názoru soudu za dané situace mohly změnit původní rozhodnutí, tedy vést k novému řízení a vydání nového rozhodnutí, neboť přetrvávající okolnosti již byly „vyčerpány“ předchozím opakovaným zohledněním a jejich další akceptace by smysl institutu stanovení nové doby vycestování popřela. Automatické vyhovění již třetí žádosti žalobce o stanovení nové doby k vycestování by za nezměněných okolností fakticky směřovalo výlučně k dalšímu prodlužování této doby a stanovení nové doby k vycestování by fakticky směřovalo výlučně k dalšímu prodlužování doby k vycestování bez reálné snahy žalobce splnit uloženou povinnost, a to opět při absenci reálné snahy žalobce splnit uloženou povinnost, neboť je zřejmé, že žalobci již byl poskytnut více než přiměřený časový prostor k přípravě a realizaci vycestování z území za

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

účelem legalizace jeho pobytu. Z těchto důvodů má soud zato, že nezměněná rodinná situace žalobce nezakládá důvod pro meritorní přezkum, neboť další vyhovění žádosti žalobce by vedlo ke zneužívání tohoto institutu a jeho využívání v rozporu s jeho smyslem.

35. Nezměněná situace zahrnuje i to, že nezletilé dcery žalobce vykonávají základní školní docházku na území ČR, jejich potřeby i schopnosti odpovídají jejich věku a ničím se oproti vrstevníků neodlišují, jsou zdravé, tedy v žádném ohledu nevyžadují speciální péči, přičemž běžnou péčí o ně a jejich výchovu je schopna zajistit jejich matka, (jejíž zdravotní stav ji nijak nelimituje), a to ev. i za pomoci svého bratra. Je třeba zdůraznit, že zcela odlišná situace by v otázce provedení meritorního přezkumu žádosti žalobce naopak nastala v případě, kdyby žalobce v žádosti uvedl nové skutečnosti zásadně měnící okolnosti jeho rodinného života, jež již v minulosti byly předmětem opakovaného přezkumu přiměřenosti zásahu rozhodnutí, a které by spočívaly např. ve změně zdravotního stavu dětí, jenž by vyžadoval speciální péči, kterou by již matka bez intenzivní pomoci žalobce nebyla schopna zajistit, či nové skutečnosti spočívající ve změně zdravotního stavu matky, která by v jejích důsledku nebyla schopna péči o děti zajišťovat v dosavadním rozsahu či by na straně žalobce nastaly skutečnosti, které by spočívaly např. ve změně jeho zdravotního stavu, jenž by komplikoval či znemožňoval jeho vycestování z území ČR. V takovém případě by bylo povinností správního orgánu provést meritorní přezkum žádosti žalobce pro nezbytnost posouzení důvodnosti změny původního rozhodnutí za účelem odstranění jeho tvrdosti, a byl by povinen provést posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí v rozsahu stanoveném § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žádné takové nové okolnosti však nebyly žalobcem tvrzeny ani v řízení nevyšly najevo. Vycestování žalobce je přitom nezbytné pro legalizaci jeho pobytu a pro to, aby mohl zákonným způsobem pracovat a podílet se na zajištění i materiálních potřeb rodiny. Zároveň nelze odhlédnout od důvodu ztráty pobytového oprávnění spočívajícího v jeho předchozí úmyslné a závažné trestné činnosti. Výše uvedenou žalobní námitku proto soud neshledal důvodnou.
36. Další žalobní námitka směřovala k absenci opětovného posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života dle § 174a zákona o pobytu cizinců a nejlepšího zájmu nezletilých dcer žalobce žalovaným. Žalovaný přezkum přiměřenosti za totožného skutkového stavu neprováděl a aplikaci ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců na věc žalobce výslovně vyloučil s odůvodněním, že není povinen opětovně toto zkoumat dle § 174a zákona o pobytu cizinců a čl. 5 písm. a) návratové směrnice, neboť žalobce se podanou žádostí domáhá změny výroku týkající se změny doby ke splnění pravomocně uložené povinnosti, přičemž se jedná o řízení dle § 101 správního řádu a přiměřenost byla opakovaně posuzována v předchozích správních a soudních řízeních, žalobcem tvrzený skutkový stav se prokazatelně nezměnil a žádost neobsahuje žádné nové skutečnosti, jež by měly být meritorně posouzeny. Oproti tomu žalobce namítal, že bylo povinností správních orgánů posoudit přiměřenost zásahu negativního rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.
37. Je na místě zdůraznit, že dosavadní přístup soudů a správních orgánů k rozsahu posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života ve věcech, kdy se řízení o žádosti o vydání nového rozhodnutí zastavuje, nebyl jednotný. K této otázce se následně po vydání výše zmíněného rozsudku NSS, jímž došlo ke zrušení předchozího rozhodnutí tohoto soudu, vyjádřil rozšířený senát NSS v rozhodnutí č.j. 8 Azs 99/2023-65 ze dne 5. 11. 2025, jež je nezbytné zmínit. Tento konstatoval, že hlavní linie jeho judikatury v uvedených

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

případech obecně po správních orgánu nepožadovala posuzování přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života žalobce s tím, že v případě zastavení řízení není o žádosti věcně rozhodováno. Shrnul, že „existuje i judikатурní rozpor v otázce, zda má být výjimečně přiměřenost posuzována, je-li ve hře nejlepší zájem dítěte...Sporná otázka není závazně řešena Ústavní soudem ani v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 41/17... Ústavní soud v tomto nálezu nedospěl obecně k závěru, že by přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života cizince měla být posuzována v případě jakéhokoliv procesního rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců...Důvodem nejednotnosti rozhodování je skutečnost, že zákon o pobytu cizinců nedostatečně upravuje postup správního orgánu pro případ, dospěje-li k závěru o nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí, a že stanoví různý režim rozhodování pro typově obdobné případy. Na úrovni zákona o pobytu cizinců je základem pro posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí § 174a odst. 3, jenž vyžaduje posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví. V ostatních případech se vychází z toho, že obecný test přiměřenosti provedl již zákonodárce. Z tohoto východiska však dle judikatury existují výjimky s ohledem na závazek vyplývající z čl. 8 Úmluvy, pokud cizinec vznese konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu a pokud tvrzená nepřiměřenost není již na první pohled nemyslitelná či jen zdánlivá. ...Také rozpor týkající se toho, zda má být přiměřenost posuzována u procesních rozhodnutí, je-li ve hře nejlepší zájem dítěte, poukazuje na to, že v otázce, kdy má být přiměřenost dopadů rozhodnutí vydaných podle zákona o pobytu cizinců posuzována, panuje obecně v judikatuře NSS nejednotnost a rozkolísanost.....NSS ve svých rozhodnutích následně upřesnil, že povinnost posuzovat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života cizince dopadá na situace meritorního přezkumu, nikoliv na rozhodnutí o ukončení řízení z procesního důvodu, jako je např. zastavení řízení. Jedinou výjimkou jsou řízení, v nichž je ve hře nejlepší zájem dítěte, v takovém případě jsou správní orgány povinny v souladu s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte poměřit kolidující zájmy, tj. zvážit dopad zásahu na zastavení řízení a případně prolomit zásadu koncentrace správního řízení. Následně byl rozhodnutím jiného senátu rozšířen dosah této výjimky i na řízení, v němž byl žadatel zletilý a zároveň nenamítal, že by měl na území ČR nezletilé dítě. Žádné z uvedených rozhodnutí však doposud nereflektovalo požadavky plynoucí z rozhodovací činnosti ESLP vztahující se k čl. 8 Úmluvy. Dle této judikatury mají vnitrostátní orgány povinnost pečlivě zvážit různé dotčené zájmy – včetně nejlepšího zájmu dítěte – a provést důkladnou analýzu přiměřenosti a dopadu na soukromý a rodinný život i v případě rozhodnutí přijatého z formálních procesních důvodů a neučiní-li tak, rozhodují v rozporu se standardy přezkumu vyžadovanými čl. 8 Úmluvy, což má za následek jeho porušení. Z rozhodnutí ESLP ve věci *Khachatryan a Konovalova proti Rusku* vyplývá, že soud zároveň žádným způsobem nerozlišuje případy, v nichž je ve hře nejlepší zájem dítěte a případy, v nichž tomu tak není. Z jeho závěrů je zjevné, že povinnost zkoumat přiměřenost a dopady na soukromý a rodinný život v případě procesních rozhodnutí je obecným pravidlem a nikoliv výjimkou, jak ji až doposud chápala judikatura NSS.... Nelze opomíjet, že důsledky zastavení řízení o žádosti o vydání pobytového oprávnění jsou z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života ve výsledku totožné s důsledky rozhodnutí o meritorním zamítnutí žádosti. I rozhodnutím o zastavení řízení může dojít k porušení základních práv žadatelů o pobytové oprávnění a povinností správních orgánů je takovému porušení předjet.... V důsledku toho je třeba uzavřít, že čl. 8 Úmluvy vykládaný ve světle judikatury ESLP nepřipouští závěry doposud převažující v judikatuře NSS, dle nichž je povinnost posuzování přiměřenosti ze strany správních orgánů omezena na případy, v nichž dochází k věcnému rozhodování o žádosti. Naopak, správní orgány jsou povinny posoudit, zda zastavení řízení z důvodů předvídaných v § 66 odst. 1 správního řádu je či bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

s ohledem na okolnosti daného případu přiměřené zásahu do soukromého a rodinného života cizince. Přiměřenost posuzuje správní orgán vždy, je-li možnost zásahu patrná z okolností věci, ze spisu či ji cizinec tvrdí, že ust. § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců se v těchto věcech neuplatní pro rozpor s čl. 8 Úmluvy. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že zásah do soukromého a rodinného života není vůbec myslitelný, řízení bez dalšího zastaví, ev., půjde-li o správní orgán druhého stupně, v takové situaci odvolání proti usnesení o zastavení bez dalšího zamítne.... Je-li zásah do soukromého a rodinného života cizince v nastalé procesní situaci zřejmý, jediným rozumným řešením, jak zoblednit požadavky ESLP, je povinně posoudit, zda je případný zásah do práv žadatele přiměřený sledovaným legitimním cílům.“

38. Z citovaného rozhodnutí NSS, jež bylo vydáno až následně po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, tedy vyplývá nezbytnost opětovného posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zastavení řízení do soukromého a rodinného života žalobce a poměření intenzity zásahu do soukromého a rodinného života žalobce s intenzitou veřejného zájmu na zastavení řízení. Ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyjadřuje obecný princip přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, zatímco odst. 2 tento princip konkretizuje demonstrativním výčtem hledisek, k nimž je správní orgán povinen přihlédnout.
39. Žalobce tvrdí možný zásah do svého soukromého a rodinného života, který je v rozporu s právem na jeho respektování dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod spočívající ve zpretrhání rodinných vazeb s nezletilými dětmi, které na území ČR plní povinnou školní docházku a v nemožnosti nadále se podílet na péči o ně za situace, kdy toto zajišťuje především on, zatímco matka dětí zajišťuje materiální potřeby dětí.
40. S ohledem na to, že předmětem přezkumu je rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení o žádosti žalobce o stanovení nové doby k vycestování, jehož důsledky jsou z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života ve výsledku totožné s důsledky rozhodnutí o meritorním zamítnutí žádosti, není povaha rozhodnutí o zastavení řízení o stanovení nové doby k vycestování formální. Jde proto o rozhodnutí, které může výrazně změnit situaci cizince, a z tohoto důvodu musí zahrnovat nový test proporcionality a nelze se proto omezit na konstatování, že tento se již neprovádí s ohledem na to, že v předchozím řízení již byla přiměřenost posouzena. Naopak, žalovaný je povinen opětovně posoudit, zda napadené rozhodnutí představuje přiměřený zásah do práv žalobce ve vztahu ke sledovaným legitimním veřejným cílům, tedy ochraně veřejného pořádku, prevenci trestné činnosti a kontrole migrace a provést aktuální posouzení odpovídající skutkovému a právnímu stavu v době rozhodování, neboť v mezidobí se teoreticky mohou změnit jeho osobní, rodinné či pobytové poměry, které mohou významně změnit výsledek posouzení proporcionality. Za situace, kdy žalovaný vůbec neposoudil přiměřenost vůbec, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a v rozporu s povinností stanovenou v § 174a zákona o pobytu cizinců a závěry rozšířeného senátu NSS, přičemž soud považuje za nezbytné uvést, že tyto byly formulovány až po vydání napadeného rozhodnutí. Přiměřenost je přitom třeba posoudit podle obou odstavců § 174a, kdy odstavec 1 zakládá povinnost přezkumu a odstavec 2 určuje jeho obsah. Proto soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení, v němž je žalovaná povinna přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce řádně a individuálně posoudit v souladu s ust. § 174a odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců v souladu s právním názorem rozšířeného senátu NSS.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

41. Při posouzení přiměřenosti dle § 174a odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců je třeba kromě jiného zohlednit mj., že vycestování žalobce je časově omezené a jeho cílem je legalizace jeho pobytu, který byl zrušen v důsledku jeho úmyslné trestné činnosti, již páchal v době, kdy již měl rodinu, a musel si být vědom následků i v souvislosti se zajišťováním výchovy dcer a péče o ně v případě jejího odhalení, dále, že v době výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody žalobcem byla jeho manželka schopna zajistit výchovu dětí i bez jeho pomoci, a to za situace, kdy péče o děti byla s ohledem na jejich věk a s tím související nesamostatnost náročnější než v současné době, přičemž v místě bydliště rodiny žalobce žije i bratr jeho manželky, jehož pomoci je možno při zajišťování péče o děti v případě potřeby využít. Dále je třeba zohlednit, že nezletilé děti žalobce plní povinnou školní docházku na území ČR, přičemž v případě, že žalobce opustí ČR, setrvají na území v péči matky, stejně tak skutečnost, že je to především matka, kdo doposud zajišťoval materiální potřeby a dětí, a péči o ně zajišťoval v důsledku toho především žalobce, jenž však, jak vyplývá z obsahu správního spisu zároveň nelegálně pracoval ve vietnamské restauraci v Karlových Varech, dále je třeba posoudit, zda za účelem zajištění věku přiměřené péči o děti je nezbytná fyzická přítomnost žalobce či zda existují speciální okolnosti spočívající např. ve zdravotním stavu dětí či v existenci jejich speciálních potřeb, v jejichž důsledku je nezbytná péče obou rodičů, či zda existují jiné okolnosti na straně žalobce a jeho rodinných příslušníků, jež činí zásah do jejich života v důsledku uvedeného rozhodnutí nepřiměřeným. Žalovaný poměří přiměřenost zásahu s legitimním cílem ochrany veřejného pořádku. V souvislosti s nejlepším zájmem nezletilých dětí je potřebné zmínit, že NSS v minulosti mj. konstatoval, že tento nemusí vždy převládnout nad konkurujícím veřejným zájmem, jen je třeba jej vymezit a s veřejným zájmem poměřit.
42. Poslední žalobní námitka směřovala k porušení zásady legitimního očekávání za situace, kdy v minulosti bylo žádostem žalobce o stanovení nové doby k vycestování opakovaně vyhověno, a proto bylo dle jeho názoru na místě, aby bylo žalobcovým žádostem opětovně vyhověno za situace, kdy k žádné změně skutkových okolností v mezidobí nedošlo, což se však nestalo, čímž došlo k porušení § 2 odst. 4 správního řádu.
43. V souvislosti s namítaným zásahem napadeného rozhodnutí do legitimního očekávání žalobce soud konstatuje, že skutečně v mezidobí od vydání rozhodnutí, jímž bylo jeho žádostem o stanovení nové doby k vycestování vyhověno, nedošlo ke změně skutkových okolností odůvodňujících věcné posouzení poslední žádosti žalobce. Za této situace jistě mohlo u žalobce vzniknout určité legitimní očekávání, že dojde k opětovnému zohlednění jeho rodinné situace, a jeho žádost bude posouzena totožným způsobem jako v předchozích případech. Toto očekávání však nemůže být neomezené, a priori vylučovat odlišné posouzení, neboť předchozí rozhodnutí nezakládají nárok na vyhovění nové žádosti žalobce, a to již s ohledem na charakter institutu poskytnutí nové doby k vycestování. Jeho charakter je dočasný a slouží k překlenutí přechodné situace a nikoli k umožnění dlouhodobého setrvání na území bez splnění povinnosti vycestovat. Skutečnost, že žádostem žalobce bylo v minulosti opakovaně vyhověno svědčí o tom, že jeho situace byla již opakovaně zohledněna, a v důsledku toho mu byl poskytnut dostatečný časový prostor (360 dnů) k řešení jeho pobytového statusu. V posuzované věci třetí žádost žalobce neobsahovala žádnou kvalitativně novou okolnost oproti předchozím žádostem, naopak se opírala o totožné rodinné poměry, jež byly již opakovaně zohledněny formou opakovaného prodloužení doby, jež byla žalobci stanovena k vycestování. Právě proto, že žalobcově žádosti bylo za nezměněných okolností opakovaně vyhověno, nemůže žalobce legitimně Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

očekávat, že jeho žádostem bude vyhověno neomezeně dlouho, aniž by zároveň došlo ke změně relevantních okolností, avšak právě na jejich nezměněnost se žalobce odvolává. Nelze totiž odhlédnout od důvodů, pro něž byl pobyt žalobce zrušen, od zájmu na vykonatelnosti pravomocných rozhodnutí a od veřejného zájmu, který v uvedených souvislostech naopak časem zesiluje. Z uvedených důvodů proto nelze dovozovat povinnost žalovaného uvedené žádosti vyhovět. Legitimní očekávání zakládá právo na opětovné individuální posouzení žádosti, nikoli však automaticky právo na opakované vyhovění, došlo-li již k vyčerpání účelu institutu stanovení nové doby k vycestování, přičemž zásada legitimního očekávání dochází naplnění zejména v povinnosti dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Z uvedených důvodů má soud za to, že v dané věci nedošlo rozhodnutím žalovaného k porušení zásady legitimního očekávání dle § 2 odst. 4 správního řádu, přestože došlo za nezměněného skutkového stavu k odlišnému posouzení žádosti žalobce oproti minulosti. Tuto žalobní námitku proto soud neshledal důvodnou.

44. Žalobce dále namítal, že v důsledku napadeného rozhodnutí je nejen nucen k vycestování z území, ale současně vzhledem k nesplnění podmínky trestní zachovalosti nemá jistotu, po jak dlouhou dobu se nebude moci za svojí rodinou do ČR vrátit a hrozí mu tak odloučení na předem nepředvídatelnou dobu. K tomu soud uvádí, že do budoucna se trestní bezúhonnost žalobce bude posuzovat až v souvislosti s podáním nové žádosti o pobyt podle § 174 zákona o pobytu cizinců, a proto žalobcem deklarovaná obava z možného neudělení pobytu v budoucnu je v tuto chvíli spekulativní, hypotetická a není v tomto řízení právně relevantní a nemůže proto ovlivnit posouzení zákonnosti rozhodnutí o zastavení řízení, neboť relevantní v uvedené souvislosti mohou být pouze aktuální dopady na soukromý a rodinný život ve smyslu § 174a, nikoli spekulativní úvaha o výsledku budoucího pobytového řízení. S ohledem na to, že uvedené žalobce ohledně výsledku jeho případné budoucí žádosti jsou pouze hypotetické, nemohou mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, jehož předmětem není posouzení žádosti o udělení pobytu na území, ale přezkum splnění podmínek pro stanovení nové lhůty k vycestování. Zároveň je třeba uvést, že při udělování pobytového oprávnění posuzovaná míra narušení veřejného pořádku musí být aktuální, což se s ohledem na dobu, jež uplynula od pravomocného odsouzení žalobce, na něj vztahuje jen okrajově, a není proto vyloučeno, aby rodinu do doby získání dlouhodobého pobytového oprávnění rodinu na kratší dobu navštěvoval např. na základě uděleného víza. Tuto žalobní námitku proto soud neshledal oprávněnou.
45. Soud s ohledem na uvedené v souladu s ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

VII. Náklady řízení

46. Žalobce, který měl v soudním řízení úspěch byl právně zastoupen a má proto právo na náhradu nákladů řízení. Tato sestává z odměny ve výši 6 200 Kč, za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí a příprava právního zastoupení, sepis žaloby podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., vyhlášky Ministerstva spravedlnosti o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“) ve znění účinném do 31. 12. 2024, dále sestává z odměny advokáta ve výši Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

13 860 Kč, za 3 úkony právní služby po 4 620 Kč, jimiž jsou účast na jednání před soudem dne 16. 4. 2025, sepis kasační stížnosti a účast na jednání před soudem dne 2. 3. 2026 podle § 7, § 9 odst. 5, § 11 odst. 1 písm. d), písm. g) advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025, dále ze dvou paušálních částek náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2024, dále ze tří paušálních částek náhrady hotových výdajů po 450 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025, dále náhradu za daň z přidané hodnoty ve výši 4 622,1 Kč z výše uvedených částek ve výši 21 %, ze zaplaceného soudního poplatku za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč a zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč. Lhůta ke splnění uvedené povinnosti byla žalovanému stanovena v délce 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 2. 3. 2026

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.